

САБОРНОСТ

ВИШЕСМЈЕРНОСТ ИСТОГ ПРАВЦА КА ЖЕЉЕНОМ ЦИЉУ

Користећи поднаслов као подлогу и техничку подршку покушаћемо објаснити неке ситнице везане за принцип саборности, који у ствари и није принцип него акт, дјело, чин словесних, разумних бића створених по лику и образу Божијем за живот вјечни.

Саборност као кључни моменат, истинска провјера и, већ сада, јасно одређење наше црквености и нашег црквеног живота свакако заслужује велику важност и пажњу, те као такво би требало да буде наша, условно речено, животна преокупација. Црквени живот хришћанина на нашим просторима и у нашем времену је живнуо и пролистао након свирепог комунистичког периода. Та свирепост се, посебно, прочитавала у прогону вјере и вјерског, а самим тим прогону човјека и људског на свакојаче начине. Након пропасти безбожног комунизма долази до велике радости, одушевљења, одуховљења народног и повратка непролазним и вјечним вриједностима, повратка Богу и Цркви Његовој. А како живимо у двадесетпрвом вијеку који обилује технолошким и техничким могућностима и до лакшег ширења црквених истина, знања, искустава...

Једна од најчешће помињаних, и свакако најпотребнијих истина, јесте саборност Цркве. Почевши од Символа вјере – Вјерујем у Једну, Свету, САБОРНУ и Апостолску Цркву, па до нашег светолитургијског сабрања и саборнизирања.

Дакле, исповједајући вјеру у саборност Цркве учимо да сва створена материја на челу са човјеком има за циљ да постане саборна са Господом који и јесте онај који нас сабира и саборнизира те тако постане једно са Њим, Тијело Христово, Вјечна Заједница у вјечном, савршеном постојању Бога Живога.

Учимо и да слика вјечне саборности и не само слика као привид, имитација, играрија него као стварна слика, Небеска стварност на земљи, реално присуство Божије јесте Света Литургија. Да Света Литургија своју пуноћу има вољом Оца у Сину благодаћу Духа Светога изражену у саборности вјерног народа са својим клиром у епископу и да као таква представља реалност „будућег вијека“ и предокушај нашег будућег живљења.

Све ово нам је прилично добро познато мада би се дало и о томе боље и прецизније говорити али овај пут ћемо се посветити „ситницама које Живот значе“ тј. детаљима на које бисмо свакако требали обратити пажњу.

Детаљи на које скрећемо пажњу су, по реченом поднаслову, више смјерова истог правца ка жељеном Циљу. Превасходно мислимо како свако од нас има за циљ сједињење са Господом, а при том да је то сједињење условљено нашом саборношћу тј. нашим конкретним односом једних према другима и односом према богослужењима, вјеронауци, мисионарству, милосрђу, као свакој другој црквеној активности. Тај однос да би био успјешан и истински дјелотворан он мора бити двосмјеран у ствари вишесмјеран. Свако ко исходи отворено, искрено, али са пажњом и љубављу према сваком свом ближњем потврђује своју жељу, вољу и добро настројење са саборношћу и саборним начином постојања. А свако ко на исти начин не одговори искључује себе, без обзира, што му је, рецимо, као православном хришћанину дата могућност вјечног постојања. Осим односа према ближњем ми као

хришћани смо слободне личности и као такви треба да слободновољски учествујемо и у свим осталим активностима Цркве, као и да неке иницирамо и остваримо. Да разумијемо богослужења и да то разумијевање ширимо даље, да радимо на преводу богослужбених текстова који и јесу написани првенствено да се разумију и тиме уче и подстичу народ на свако добро дјело, на усавршавању уџбеника из вјеронауке, на организовању заједничких пројеката који оплемењујући нас спремају за Свету Литургију, да читамо, пишемо, сликамо, пјевамо, играмо... и на сваки начин свакодневно обогаћујемо наш Црквени Живот и нипошто га не сведемо само на недељни одлазак у храм и уздржање од мрсне хране у вријеме поста.

Дакле ако не припазимо и не будемо пажљиви према сваком човјеку и сваком дјелу и могућности за дјело које Господ дарује, а посебно према брату, сестри у Цркви Христовој и ако не желимо да се дамо, да послужимо, да пружимо себе нашој Светој Цркви у опасности смо да постанемо анти саборни, несаторни, сами. А самоћа и јесте најгори пакао!

Каква је то пажња коју, по нашем мишљењу, захтијева саборност? Ни ком случају не мислимо на сентиментално снисхођење са наученим и притворно изговараним црквеним терминима са једне стране нити бахатост и неосјетљиво понашање са друге стране, него на златну средину посвећеног служења Богу и ближњима пројављену у озбиљним, стрпљивим, искреним (вјероватно понекад и непријатно искреним, али никако лицемјерним и изалеђним) тј. братскосестринским односима упоредо са сверадосном активношћу у сваком добру, у свако вријеме и на сваком мјесту, Христа ради. Да се наше схватање саборности покаже у томе што први праштамо, први дјеламо, први молимо и први волимо и ако треба до унедоглед правизилазимо себе дајући се за заједницу вјерних и на тај начин служећи и Богу и људима. То је свакодневна и сваком потребна пажња!

Оно што је можда важно напоменути да Црква овјенчава чашћу своју дјецу, али безусловно за ту част ће се подносити одговорност. Јасно је да би било крајње неозбиљно да је другачије. С тога ми који смо, на неки начин, почаствовани у Цркви нашој сигурно имамо и већу обавезу и већу одговорност према свима. Вјероучитељи заједно са свештенством, јасно је, треба да предњаче у сваком добром дјелу, пажњи, труду да њихово присуство и њихова служба у Живој Цркви буде радост, мотив, подстрек, а ни у ком случају саблазан, препрека и смућење. Да својим животима посвједоче истинитост васкрсле и Господом препорођене душе отпорне на замке овог свијета као што су фрустрација, незнађе, осуда и оговарање ближњег, труд из рачуна и слично томе. Да свакодневно посјећујући, дружећи се и сарађујући себи, а тек онда другима покажемо и докажемо да смо стварно истинити чланови, удови, дијелови Једне, Свете, САБОРНЕ и Апостолске Цркве.

Дакле нашу саборност, могли бисмо рећи, треба да карактерише дјеловање у више праваца: према сваком ближњем ма ко он био (са нагласком на ближњег у Цркви) и према себедавању и учествовању личним и саборним дјелима Цркве, а са истим смјером према Богу Живом и ка истом Циљу који и јесте Вјечна Саборност – Црква Христова.

А оно што је најважније јесте: дјеловање треба да превазиђе наше, по природи посла, задате активности и да се види ДАНАС.

вјероучитељ

Александар Шмања